

1928 - MAALISKUU 1929

VILJANHANKINNOISTA JA MAATALOUDEN KEHITYKSEN NÄKÖALOISTA

*Siperian eri piireissä vuoden 1928 tammikuussa
pidetyistä puheista¹*

(Lyhyt esitys)

Minut on komennettu luoksenne Siperiaan lyhyeksi ajaksi. Tehtäväkseni on annettu auttaa teitä viljanhankintasuunnitelman täyttämässä. Tehtäväkseni on annettu niin ikään harkita kansanne kysymystä maatalouden kehityksen näköaloista, kolhoosien ja neuvostotilojen rakentamissuunnitelman kehittämistä aluepiirissänne.

Te varmaankin tiedätte, että maamme viljata-seessa on tänä vuonna yli 100 miljoonan viljapuudan vajuus. Sen yhteydessä Hallituksen ja Keskuskomitean on täytynyt tiukentaa viljanhankintoja kaikilla alueilla ja aluepiireissä, jotta tämä vajuus viljatasees-samme saataisiin täytetyksi. Puuttuva osa on saatava ennen kaikkea sellaisilta alueilta ja aluepiireistä, joissa on saatu runsas sato, siten, että ne eivät ainoastaan täyttäisi, vaan myöskin ylittäisivät viljanhankintojen suunnitelman.

Te tiedätte tietysti, mihin vajuus voi johtaa, jos sitä ei poisteta. Se johtaa siihen, että kaupunkimme ja teollisuuskeskuksemme sekä Punainen Armeijamme

joutuvat vaikeaan asemaan, niiden varustelu käy huonoksi, niitä uhkaa nälkä. Ymmärrettävää on, että me emme voi sallia sitä.

Mitä te ajattelette siitä ja mihin toimenpiteisiin aiotte ryhtyä täyttääksenne velvollisuutenne maata kohtaan? Ofen kierrellyt aluepiirinne piireissä ja minulla on ollut mahdollisuus vakuuttua, että väkenne ei ole vakavasti huolissaan siitä, miten he voisivat auttaa maatamme selviytymään viljapulasta. Te olette saaneet runsaan sadon, voidaan sanoa, että se on ennenkuulumaton. Viljaylijäämiä teillä on tänä vuonna enemmän kuin milloinkaan ennen, mutta viljanhankintasuunnitelmaa ei täytetä. Minkä tähden, millä perusteella?

Te sanotte, että viljanhankintasuunnitelma on kireä, että sitä on mahdoton täyttää. Minkä tähden mahdoton, mistä te sen olette keksineet? Vai eikö tosiasia ole se, että teillä on tänä vuonna todella ennenkuulumaton sato? Eikö tosiasia ole se, että viljanhankintasuunnitelma Siperiassa on tänä vuonna miltei samanlainen kuin viime vuonnakin? Minkä tähden te pidätte suunnitelman täyttämistä mahdottomana? Katsokaa kulakkitalouksia: niissä ovat aitat ja vajat täynnä viljaa, säilytyspaikkojen riittämättömyyden vuoksi viljaa pidetään katoksien alla, kulakkitalouksissa on viljan ylijäämiä 50—60 tuhatta puutaa joka taloudessa siemenvarastoja, syömä- ja rehuviljaa lukuunottamatta, mutta te sanotte, että viljanhankintasuunnitelmaa on mahdoton täyttää. Mistä teille on ilmaantunut tuollainen pessimismi?

Te sanotte, että kulakit eivät halua luovuttaa viljaa, että he odottavat hintojen kohoamista ja katsovat

paremmaksi harjoittaa hillitöntä keinottelua. Se on totta. Mutta kulakithan eivät odota vain tavallista hintojen kohoamista, vaan he vaativat hintojen korottamista kolminkertaisesti valtionhintoihin verrattuna. Oletteko te sitä mieltä, että kulakkien vaatimukset voidaan tyydyttää? Köyhälistö ja huomattava osa keskitalonpoikia on jo luovuttanut viljan valtiolle valtionhinnoilla. Voidaanko sallia, että valtio maksaisi viljasta kulakeille kolme kertaa kalliimman hinnan kuin köyhille ja keskitalonpojille? Tämän kysymyksen asettaminen on riittävää, jotta ymmärrettäisiin, ettei kulakkien vaatimusten tyydyttämistä voida mitenkään sallia.

Jos kulakit harjoittavat hillitöntä viljanhintakeinottelua, niin miksi te ette aseta heitä syytteeseen keinottelusta? Vai ettekö te tiedä, että on olemassa laki keinottelua vastaan — VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälä, jonka mukaan keinotteluun syyllistyneet asetetaan oikeudelliseen edesvastuuseen ja tavara takavarikoidaan valtion hyväksi? Miksi te ette käytä tätä lakipykälää viljakeinottelijoita vastaan? Vai pelkäättekö te häiritä herrojen kulakkien rauhaa?!

Te sanotte, että 107. pykälän soveltaminen kulakeihin nähden on erikoistoimenpide, että se ei anna hyviä tuloksia ja että se huonontaa tilannetta maa-seudulla. Erikoisesti sitä korostaa tov. Zagumennyi. Olettakaamme, että se tulee olemaan erikoistoimenpide. Mitä siitä seuraa? Minkä tähden 107. pykälän soveltaminen on toisissa aluepiireissä ja alueilla antanut erinomaisia tuloksia, tiivistänyt työtätekevää talonpoikaistoa Neuvostovallan ympärille ja

parantanut tilannetta maaseudulla, mutta teillä, Siperiassa, sen muka pitäisi antaa huonoja tuloksia ja huonontaa tilannetta? Minkä tähden, millä perusteella?

Te sanotte, että teidän prokuraattori- ja oikeusviranomaisenne eivät ole valmiit siihen. Mutta minkä tähden toisissa aluepiireissä ja alueilla prokuraattori- ja oikeusviranomaiset ovat olleet valmiit ja toimivat täydellä menestyksellä, mutta teillä he eivät ole valmiit soveltamaan keinottelijoihin 107. pykälää? Kuka siihen on syyssä? Ilmeistä on, että syyllisiä ovat teidän puoluejärjestönne, jotka, kuten näkyy, työskentelevät huonosti eivätkä pyri siihen, että maamme lakeja täytettäisiin tunnollisesti. Olen tavannut useita kymmeniä prokuraattori- ja oikeusviranomaisianne. Miltei kaikki he asuvat kulakkien luona, ovat heidän ruokamiehinään ja tietysti pyrkivät elämään sovussa kulakkien kanssa. Kysymykseeni he vastasivat, että kulakkien luona asunnot ovat puhtaampia ja ruoka parempaa. On selvää, että sellaisilta prokuraattori- ja oikeusviranomaisilta ei tarvitse odottaa mitään kunnollista ja hyödyllistä toimintaa Neuvostovaltion hyväksi. Käsittämätöntä vain on, miksi noita herroja ei tähän mennessä ole vielä erotettu ja pantu heidän tilalleen toisia, rehellisiä työntekijöitä.

Kehoitan:

a) vaatimaan kulakeilta kaiken viljaylijäämän viipymätöntä luovuttamista valtionhinnoilla;

b) jos kulakit kieltäytyvät alistumasta lakiin, on heidät VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälän nojalla vedettävä oikeudelliseen edesvastuuseen ja takavarikoitava heiltä viljaylijäämät valtion hyväksi

siten, että 25 prosenttia takavarikoidusta viljasta jaetaan köyhille ja vähäväkisille keskitalonpojille alhaisilla valtionhinnoilla tai pitkäaikaisella luotolla.

Mitä prokuraattori- ja oikeusviranomaisiinnee tulee, niin kaikki kelvottomat on erotettava toimipaikoilta ja asetettava heidän tilalleen rehellisiä ja tunnollisia neuvostoihmisiä.

Te huomaatte pian, että nämä toimenpiteet antavat erinomaisia tuloksia ja teidän onnistuu ei vain täyttää, vaan jopa ylittääkin viljanhankintasuunnitelma.

Mutta asia ei rajoitu siihen. Nämä toimenpiteet ovat riittäviä tilanteen parantamiseksi tänä vuonna. Mutta eihän ole takeita siitä, etteikö viljanhankintojen sabotoiminen kulakkien taholta toistuisi ensi vuonna. Enemminkin, voidaan varmuudella sanoa, että niin kauan kuin kulakkeja on olemassa, tulee olemaan myöskin sabotaashia viljanhankinnoissa. Viljanhankintojen saattamiseksi enemmän tai vähemmän tyydyttävälle perustalle tarvitaan muita toimenpiteitä. Minkälaisia toimenpiteitä nimenomaan? Minä tarkoitan kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön kehittämistä.

Kolhoosit ja neuvostotilat, kuten tiedätte, ovat suurtalouksia, jotka kykenevät käyttämään traktoreita ja koneita. Ne ovat talouksia, joissa tavaratuotannon osuus on suurempi kuin tilanherra- ja kulakkitalouksissa. On otettava huomioon, että kaupunkimme ja teollisuutemme kasvavat ja tulevat kasvamaan vuosi vuodelta. Se on välttämätöntä maan teollistamista varten. Viljan kysyntä tulee siis kasvamaan vuosi vuodelta ja niin myöskin viljanhankintojen suunni-

telmat tulevat kasvamaan. Me emme voi asettaa teollisuuttamme riippuvaiseksi kulakkien oikutte-luista. Tämän vuoksi on päästävä siihen, että lähim-pien kolmen—neljän vuoden aikana kolhoosit ja neuvostotilat voisivat viljan luovuttajina antaa val-tiolle vaikkapa kolmanneksen koko tarvittavasta vil-jasta. Tämä tunkisi kulakit taka-alalle ja loisi perus-tan työläisten ja Punaisen Armeijan enemmän tai vähemmän kunnolliselle varustamiselle viljalla. Mutta tämän saavuttamiseksi on kolhoosien ja neuvosto-tilojen rakennustyö kehitettävä täyteen vauhtiinsa voimia ja varoja säästämättä. Se voidaan tehdä, ja meidän on se tehtävä.

Mutta ei siinäkään vielä kaikki. Maamme ei voi elää vain tätä päivää varten. Meidän on ajateltava huomistakin päivää, maataloutemme kehityksen näkö-aloja ja, loppujen lopuksi, — sosialismin kohtaloa maassamme. Viljaprobleemi on osa maatalousproblee-mia ja maatalousprobleemi kuuluu kiinteänä osana sosialismin rakentamisen probleemiin maassamme. Maatalouden osittainen kollektivisoiminen, josta juuri puhuin, on kyllä riittävää, jotta työväenluokka ja Punainen Armeija voidaan turvata enemmän tai vähemmän siedettävästi leipäviljalla, mutta se on kerrassaan riittämätöntä sitä varten, että:

a) koko maan täysin riittävä elintarvikevarustelu voitaisiin saada varmalle perustalle ja turvata samalla valtion käsiin välttämättömät elintarvikereservit,

b) voitaisiin viedä voittoon sosialistinen rakennus-työ maaseudulla, maanviljelyksessä.

Neuvostojärjestelmä seisoo nykyään kahdella erilaatuisella perustalla: yhdistetyn sosialisoidun

teollisuuden perustalla ja yksilöllisen pientalonpoikaistalouden perustalla, joka perustuu tuotantovälineiden yksityisomistukseen. Voiko Neuvostojärjestelmä pysyä kauan pystyssä näillä erilaatuisilla perustoilla? Ei, ei voi.

Lenin sanoo, että niin kauan, kun maassa on vallitsevana kapitalisteja ja kapitalismia synnyttävä yksilöllinen talonpoikaistalous, tulee olemaan kapitalismin palautumisen vaara. On ymmärrettävää, että niin kauan, kun tällainen vaara on olemassa, ei voida puhua vakavasti sosialistisen rakennustyön voitosta maassamme.

Siis Neuvostojärjestelmän lujittamiseksi ja sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi maassamme ei ole lainkaan riittävää yksistään teollisuuden sosialisointia. Sitä varten pitää teollisuuden sosialisoinnista siirtyä välttämättä koko maatalouden sosialisointiin.

Mutta mitä se merkitsee?

Ensiksikin se merkitsee sitä, että on vähitellen, mutta hellittämättä, liitettävä yhteen yksilöllisiä talonpoikaistalouksia, joissa tavaratuotannon osuus on pienin — kollektiivisiin talouksiin, kolhooseihin, jotka ovat sellaisia talouksia, joissa tavaratuotannon osuus on suurin.

Toiseksi se merkitsee sitä, että poikkeuksetta kaikkiin maamme piireihin on järjestettävä kauttaaltaan kolhooseja (ja neuvostotiloja), jotka kykenevät korvaamaan viljan valtiolle myyjinä ei ainoastaan kulakit, vaan myöskin yksilötalonpojat.

Kolmanneksi se merkitsee sitä, että on hävitettävä kaikki kapitalisteja ja kapitalismia synnyttävät läh-

teet ja poistettava kapitalismin palautumisen mahdollisuus.

Neljänneksi se merkitsee sitä, että on luotava luja perusta koko maan keskeytymättömälle ja runsaalle varustamiselle ei ainoastaan viljalla, vaan myöskin muilla elintarvikkeilla turvaten samalla välttämättömät reservit valtiota varten.

Viidenneksi se merkitsee sitä, että on luotava yhtäläinen ja vankka sosialistinen perusta Neuvostojärjestelmälle, Neuvostovallalle.

Ja lopuksi se merkitsee sitä, että on turvattava sosialistisen rakennustyön voitto maassamme.

Sellaiset ovat maataloutemme kehityksen näköalat.

Sellainen on sosialismin voitokkaan rakentamisen tehtävä maassamme.

Tehtävä ei ole yksinkertainen, se on vaikea, mutta täysin toteutettavissa oleva, sillä sitä varten vaikeuksia onkin olemassa, että ne voitetaan ja raivataan pois tieltä.

On tehtävä itselle selväksi, että me emme voi menestyä edelleen yksilöllisen talonpoikaistalouden perustalla, että me tarvitsemme maanviljelyksessä suurtalouksia, jotka pystyvät käyttämään koneita ja joilla tavaratuotannon osuus on kaikkein korkein. On olemassa kaksi tietä suurtalouksien luomiseksi maanviljelyksessä: **kapitalistinen tie**, joka käy talonpoikain taloudellisen joukkohävityksen ja työtä riistävien kapitalististen suurtilojen järjestämisen kautta, sekä **sosialistinen tie**, joka käy liittämällä pienet talonpoikaistaloudet suuriksi kollektiivitalouksiksi ilman talonpoikain taloudellista hävitystä ja työn riistoa.

Puolueemme on valinnut sosialistisen tien suurtalouksien luomiseksi maanviljelyksessä.

Lenin asetti jo ennen Lokakuun vallankumouksen voittoa ja sitten välittömästi voiton jälkeen puolueen tehtäväksi pienten talonpoikaistalouksien yhdistämisen suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi maataloutemme kehityksen perspektiivinä ja ratkaisevana keinona sosialismin voittoon viemiseksi maaseudulla, maanviljelyksen alalla.

Lenin sanoi, että:

a) „Pikkutalousjärjestelmä ei kykene tavaratuotannon vallitessa vapauttamaan ihmiskuntaa joukkojen köyhyydestä ja sorronalaisuudesta“ (XX osa, s. 122²);

b) „Jos me jäämme istumaan vanhaan tapaan pikkutalouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (XX osa, s. 417³);

c) „Vain yhteisen, arttelimaisen, yhteistaloudellisen työn avulla voidaan päästä siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ahdistanut“ (XXIV osa, s. 537).

Lenin sanoo edelleen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen ja arttelina viljelemisen edut, vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten, arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikia, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpoikaistolle olevansa oikeassa ja todella vetää puolelleen pysyvästi ja oikealla tavalla monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon. Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista, arttelimuotoa edistävillä yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan olevia, syrjäseuduille sirteltuja kyliä, erillisiä talouksia... Vasta sitten, kun käytännössä, talonpojille läheisellä kokemuksella tulee todistetuksi, että siirtyminen osuustoiminnalliseen, artteliviljelykseen on tarpeellinen ja

mahdollinen, meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa äärettömässä talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel eteenpäin sosialistisen maanviljelyksen suuntaan* (XXIV osa, s. 579—580).

Tällaiset ovat Leninin ohjeet.

Pitäen lähtökohtanaan näitä Leninin ohjeita puolueemme XV edustajakokous⁴ päätöslauselmassaan „Työstä maaseudulla“ päätti:

„Pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistämis- ja uudestijärjestämistehtävä suuriksi kollektiiveiksi on nykykaudella asetettava puolueen perustehtäväksi maaseudulla“⁵.

Näin ovat asiat, toverit, kysymyksessä maatalouden sosialisoinnista maassamme.

Velvollisuutemme on täyttää nämä ohjeet.

Julkaistaan ensi kertaa

* Alleviivaus minun. J. St.